

På Karlsbroen er et meget velspillende jazzorkester i gang. Musikere, portrættegnere og smykkehandlere betaler en afgift til kommunen for at benytte broen som scene, atelier og butik.

Bilferie og blå blink i Prag og Slovakiet

Prag er en fantastisk smuk by, især når man husker at kigge op. En bilferie til byen bød dog også på blå blink i bakspejlet og en natlig hotelevakuering

TEKST OG FOTO: HENRIK KØHLER
redaktion@midtjyllandsavis.dk

Vi har besluttet at sommerferien i år går til Slovakiet. Det er der primært to årsager til. Den ene er, at vi kun har besøgt det lille land på en endagstur for en del år siden.

Her står billedet af et par Roma landsbyer tydeligt i erindringen. Den anden grund er, at vi har købt en »ny« gammel bil som må formodes at kunne klare en Europa-tur, og som har aircondition, der fungerer. Således rustet med naboens kasserede tagboks foroven og den 14-årige søn sovende på bagsædet sætter vi kursen mod Prag en tidlig morgen i juli. Allerede ved 17-tiden kan vi indlogere os på det lille hotel som fru har bestilt, 4-5 km fra centrum.

Stedet har moderate ratings på nettet, men er til gengæld billigt. Manden i

receptionen er enten uhøflig eller blot lidt underlig, og der er et stativ med en god del brochurer fra escortservice til natklubber, eller kørsel med limousine til saunaklub med diverse eksotiske ydelser.

Det giver anledning til at forklare sønnen lidt om den verden, hvor det eneste sikre er, at man får lettet tegnebogen grundigt.

Vi går op ad den stejle trappe til vores to værelser på fjerde sal for at tage en solid morfar ovenpå køreturen.

Rundtur på luftshavsparkering

Klokken 23:30 efterlader vi sønnen på værelset og kører ud i lufthavnen for at hente vores 24-årige datter Olivia. Det er i mellemtiden blevet rigtig mørkt, og det regner. Da vi er fremme, kan vi konstatere at det koster 30.- kr. at holde mere end 15 minutter. Det er vi for nærige til, så vi

kører derfra igen og holder sammen med 5-6 andre biler i et skraveret felt 2-300 meter fra lufthavnen.

Fem minutter senere ser jeg noget kraftigt blå/rødt blink i bakspejlet. En politibil er øjensynligt ved at dele bøder ud og/eller genne folk væk. Vi skynder os af sted og er nu nødt til at køre ind i lufthavnsområdet igen. Enten er vi ikke for kvikke, eller også har de camoufleret ankomstområdet godt, for vi havner et lidt skummelt sted mellem nogle bygninger, hvor man ikke må holde, men heller ikke holder i vejen for nogen.

Et øjeblik efter dukker det kraftige kulørte lys op igen lige bag bilen. Jeg starter bilen, men efter én meters kørsel lyder en kraftig lyd, som når man har svaret forkert i en tv-quiz, blot med 200 decibel.

Lidt efter står en politimand og taler non-stop på tjekkisk i et minut ind ad det nedrullede vindue. Det er ret optimistisk i betragtning af, at vi har tagboks, DK-skilt og danske nummerplader bagpå. Han forsvinder med bilens registreringspapirer (som vi tilfældigvis har medbragt) samt pas og kørekort.

De følgende knapt 10 minutter står han bag bilen sammen med en kollega, ser i papirerne, ringer og gør ved. Vi sidder med en fornemmelse af at blive brugt som eksempel på, hvad man skal gøre med mistænkte Al Qaeda medlemmer, der omsider er røget i nettet, og ærgrer os over, at vi ikke betalte de 30.- kr, nu hvor vi formentlig skal have en bøde, der er 10 – 20 gange så stor.

Men nej! Politimanden er herefter knapt så bøs i sin fremtoning, da han afleverer papirerne og pædagogisk forklarer, at vi ikke kan blive holdende her. Det må så være turens politioplevelse tænker vi, men sådan skal det ikke være. Slut på dag et.

En fantastisk smuk by

Prag er egentlig en fantastisk smuk by. Det er der mange danskere, der har opdaget. Man skal huske at se op ad facaderne for at få de mange arkitektoniske detaljer med. Sammen med alle de andre turister slentrer vi over Karlsbroen med sine statuer og lytter til et ualmindeligt velspillende jazz-orkester.

En af de mange kunsthåndværkere

fortæller, at de hver især betaler en afgift for at stå på broen, som går til vedligeholdelse. Her er godt nok mange turister sådan en dag i juli måned. Monster-museum og åbne cabriolet-biler i pangfarver a la 1930'erne, man kan blive kørt på byrundtur i. Unge, der varmer op til aftenens drukture. Det er lige lovlig meget Tivoli over scenariet. Hvorfor mon ikke nogle af turisterne tager til Slovakiet et stenkast herfra og lægger nogle euro der? De har hårdt brug for dem.

Stemningen er til, at vi bliver endnu en dag i Tjekkiets hovedstad. Fruen booker et fire personers værelse på det pseudo-fornemme hotel »Don Giovanni« til stærkt nedsat pris.

Romantiske serenader

I foyeren er en pianist i gang med romantiske serenader a la Burt Bacarach på et af de to flygler under en ret kikset gipsagtig statue af Mozart. Hotellet er opkaldt efter en opera af komponisten og samtlige gange på det 12 etager store hotel er overplastret med store s/h fotos fra filmen »Amadeus« fra 1984. Hotellet er jo langt nyere, men nogle optagelser til filmen er øjensynligt foregået i Prag. Det kan man da kalde branding. Der er gratis vand og rødvin i velkomstgave på værelset.

Vi når ikke ned i centrum igen, men sætter kursen mod en koreansk restaurant. Det fører os gennem en gigantisk kirkegård med gravsteder med tunge marmorplader. Mange er udstyret med et billede af den afdøde. Nogle bliver passet, - andre har ikke set en gartner i årtier.

Det giver en behagelig ro at gå her og vi får en snak om gravsteder vi selv har fået sløjfet og familiemedlemmer

der er gået bort. »Rodina« står der ved navnene mange steder. Det må være et særligt populært navn forestiller vi os, indtil vi tjekker (undskyld udtrykket) og finder ud af, at det betyder »Familien«.

Koreansk mad går man sjældent galt i byen med, og så er vi jo i landet, hvor en Urquell fra Plzen, - verdens første pilsner er født. En halv liter fra fad koster beskedne 19,- kr. her på »Bibimbap Korea«, Chlomová 612.

Tilbage på »Don Giovanni« kaster fru en og sønnen sig over et skakspil med 60 cm. høje brikker og får at vide af pianisten, at det skal foregå helt stille af hensyn til hans koncentration. Et bord-ishockey spil er desværre ude af funktion.

En nødsituation

Vi har vel sovet en times tid, da en gennemtrængende stemme fylder lokalet ved 00:15 tiden. Først på tjekkisk, så på engelsk og tysk. Der går vel 1 – 2 minutter, hvor man tror, det er en ond drøm og forsøger at sove videre. Det er en emergency-situation og vi skal rømme værelset og forlade hotellet. Hurtigt på med sko og en jakke og ud på gangen. Elevatorerne er for længst blokeret, så det er til fods ned fra 8. sal. En lille asiatisk kvinde foran har taget sin store tunge kuffert med. Den giver en frygtelig irriterende lyd for hvert trin, den rammer. Trængslen bliver større, jo længere vi bevæger os ned gennem etagerne. Endelig nede står en ung kvindelig ansat og dirigerer os ud i foyeren. Man forsøger at afkode hendes ansigtsudtryk i farten. Er der grund til bekymring? Det vrimer med brandmænd og kampklædt politi, og nattehimlen flimrer i blåt blink fra en stribe politi- og brandbiler, da vi kommer ud. Kvinder med babyer i fav-

nen og små groggy børn, der er blevet hevet ud af sengen. En mand står ved et stengærde med den flaske rødvin der var på værelset, hvis det skulle trække ud. En halv time senere bliver vi lukket ind igen. Vi tager turen til fods op på 8. sal. Der er voldsom kø ved elevatorerne.

Følgende morgen spørger jeg i receptionen, hvad der var los. Det var en torsk, som havde aktiveret brandalarmen for at være morsom. Nu er han fængslet. Takket være deres overvågning, kunne de hurtigt finde frem til, hvem det var. Receptionisten beklager og udstyrer os med tre flasker vand og ønsker os god køretur.

To dage i træk med blå blink. Nu behøver vi forhåbentlig ikke politiets »hjælp« de næste par uger.

Kursen sættes mod Banska Bystrica, en halvstor slovakisk provinsby ved Tatra bjergene. Det er fem timers kørsel, - det meste på landevej. Jo længere vi kommer i østlig retning, jo mere kuperet og smukt byder landskabet sig til.

Rullekebab på hjernen

Omsider kl. 17:30 er vi fremme og bliver modtaget af vores ualmindelig søde airbnb-vært Erwin. Han vil gerne have, at vi bakker bilen ind gennem den elektriske port i hans veltrimmede have fyldt med blomster. Efter en velfortjent siesta må vi af sted. Sønnen har fået rullekebab på hjernen.

Vi kører rundt i et stort boligområde a la Gellerup med alt for mange biler til for få p-pladser.

Ved supermarkedet skal man gennem en bom, så folk ikke skal langtidsparkere der. På kebabstedet er undertegnede på toilet, da fru en kommer springende ind efter bilnøglen. Jeg har lavet en lidt dristig parkering, og der holder en politi-

bil. Det viser sig, at en betjent er inde og hente fastfood medens en anden slapper af til klassisk musik i bilen imens. Ingen alarm denne gang.

To selvstændige stater

Den følgende dag har jeg inviteret Erwin ind for at fortælle lidt om delingen af Tjekkoslovakiet i to selvstændige stater den 1. januar 1993.

Han erindrer ikke nøjagtigt hvad der hændte på det politiske plan, men det foregik ganske udramatisk og også lidt hovedkulds, sikkert som følge af murens fald et par år forinden, og hvad det førte med sig. Erwin arbejdede på det tidspunkt i rejsebranchen, da han en dag kommer ind i slovakiets repræsentation i New York. I det lille lokale er der nærmest ingen møbler, eller noget på væggene. Kaos understreges af, at han bliver bedt om at tage noget diplomatisk post med hjem til Slovakiet for at spare tid og penge.

Slovakiet var indtil for nylig den fattige lillebror i det forhold. Det var landbrugsland for Tjekket og stedet, hvor den beskidte industri var placeret. Han fortæller om de mafialignende forhold, der herskede i begyndelsen. Bander opsøgte butiksejere og »tilløb« beskyttelse mod betaling, men man kunne ikke afslå.

Den ordning fik dog relativt hurtigt en ende. Erwin fortæller i øvrigt, at månedslønnen for en butiksansat er omkring 5500,- til 7500,- kr. Det forklarer hvorfor en halv liter fadøl på et turistet sted koster 14 kr. Han har taget en flaske Slivka, blommebrændevin med til os. Det er sikkert sprittet af h... til, men tanken er rigtig smuk og vi glæder os ubeskriveligt til for alvor at tage hul på de kommende ti dage i Slovakiet.

En af huspianisterne i gang med at spille efter lpad på det pseudo-fornemme hotel »Giovanni«. Pianisten tyssede på dem der skramlede for meget, når de spillede med skakspillet. Midt i billedet ses den mindre vellykkede Mozart gips-statue.

Vores airbnb-vært Erwin fortæller om delingen af Tjekkoslovakiet i 1993. Han har medbragt en flaske Slivka blommebrændevin, ud over den flaske husets vin, der stod på bordet da vi flyttede ind.

Naturen er ved at overtage en stribe gravsteder på en næsten uendelig stor kirkegård, vi krydser.